

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 8 listopada 2016 r.

Poz. 4241

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE Nr PN.4131.379.2016 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 2 listopada 2016 r.

Na podstawie art. 91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym /Dz.U. z 2016 roku, poz. 446/ stwierdzam nieważność uchwały Nr XXXI/234/2016 Rady Miejskiej Ruciane-Nida z dnia 28 września 2016 r., „w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Ruciane -Nida - ul. Cicha

UZASADNIENIE:

Rada Miejska Ruciane-Nida w dniu 28 września 2016 roku podjęła uchwałę Nr XXXI/234/2016 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Ruciane-Nida - ul. Cicha.

Uchwała ta została podjęta z rażącym naruszeniem prawa.

Stosownie do art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu przestrzennym /Dz.U. z 2016 roku, poz. 778/ wójt sporządza projekt planu miejscowego, zawierający część tekstową i graficzną, zgodnie z zapisami studium oraz z przepisami odrębnymi, odnoszącymi się do obszaru objętego planem, wraz z uzasadnieniem.

W uzasadnieniu przedstawia się w szczególności:

- 1) sposób realizacji wymogów wynikających z art. 1 ust. 2-4 ww. ustawy
- 2) zgodności z wynikami analizy, o której mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy wraz z datą uchwały rady gminy, o której mowa w art. 32 ust. 2 ww. ustawy
- 3) wpływ na finanse publiczne, w tym budżet gminy.

Z analizy dokumentacji planistycznej wynika, iż dla przedmiotowej uchwały Nr XXXI/234/2016 nie sporządzono wymaganego uzasadnienia.

Ponadto w § 15 uchwały, Rada Miejska Ruciane-Nida ustaliła 14 dniowy termin wejścia w życie uchwały, od momentu opublikowania w dzienniku urzędowym. Naruszyła w ten sposób art. 4 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz.U. z dnia 20 lipca 2010 r. Nr.130, poz. 871). Rada Miejska Ruciane-Nida podjęła bowiem uchwałę Nr XXI/38/2008 w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w dniu 29 kwietnia 2008 r. i zakończyła procedurę planistyczną w dniu 28 września 2016 r., a zatem zastosowanie mają dotychczasowe przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Tym samym, plan może wejść w życie, w terminie zgodnym z art. 29 ust.1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przed zmianą, czyli nie wcześniej niż po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku urzędowym wojewódzkim. Zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego. Wadliwe określenie wejścia w życie aktu normatywnego, w tym aktu prawa miejscowego, zawierającego przepisy powszechnie obowiązujące, przekłada się na ważność aktu w całości/ zobacz wyrok

WSA w Bydgoszczy z dnia 09.09.2009 , sygn.. akt II SA/Bd 585/09 lex 569858/ skutkującego stwierdzeniem nieważności uchwały w całości.

Ponadto nie została też wypełniona dyspozycja art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Nie określono bowiem wszystkich niezbędnych zasad kształtowania zabudowy oraz wskaźników zagospodarowania terenu : maksymalnej i minimalnej intensywności zabudowy, minimalnej liczby miejsc do parkowania, w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji.

Powyższe stanowi naruszenie zasad sporządzenia planu.

Nie została też wypełniona dyspozycja art. 15 ust.2 pkt 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Granice pomiędzy terenami ZZC i 6Kp na rysunku zostały oznaczone jako linie pokazujące zasady projektowanego podziału w granicach terenu o tym samym przeznaczeniu. Tereny te w tekście i na rysunku zostały potraktowane jako 2 odrębne tereny o różnym przeznaczeniu i różnych zasadach zagospodarowania terenu, w związku z czym powinny być oddzielone liniami rozgraniczającymi.

Ponadto następujące zapisy uchwały naruszają prawo:

§ 4 uchwały o brzmieniu: „*Podane na rysunku planu miejscowego linie projektowanych podziałów wewnętrznych ustalają główną aleję pieszą i są obowiązkowe w związku z tym mogą ulec zmianie*” stanowi niezrozumiały / nielogiczny/ zapis

Zapis § 5 uchwały o treści „ .... *Trasy przebiegu infrastruktury oraz lokalizacja przepompowni mogą ulec zmianie*” – stanowi przekroczenie władztwa planistycznego, normy otwarte.

Zapis § 8 ust. 1 uchwały od słów „... *Według powyższego Rozporządzenia na obszarach chronionego krajobrazu obowiązuje między innymi:*” a następnie tiret pierwsze do czwartego (bez cytowania) - stanowi cytowanie i modyfikację przepisów odrębnych; wymieniono wybiórczo niektóre zakazy zawarte w Rozporządzeniu Nr 138 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 12 listopada 2008r. w sprawie Obszaru chronionego Otuliny Mazurskiego Parku Krajobrazowego – Ruciane Nida.

§ 8 ust. 2 uchwały (bez cytowania) – *zawiera* treści informacyjne zbędne w planie; wskazane informacje powinny się znaleźć w pisemnym podsumowaniu o którym mowa w art.55 ust.3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko .

§ 8 ust. 3 uchwały – błędnie podano datę przyjęcia ustawy Prawo Ochrony Środowiska oraz numer dziennika ustaw a także przywołano nieobowiązujący akt wykonawczy.

§ 12 ust. 4 uchwały ostatnie zdanie zaczynające się od słów „...*Pas drogowy ....*” – są to treści informacyjne, zbędne w planie .

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona scedować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania, czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne, odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom - wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11, wyrok WSA w Rzeszowie z dnia 07.09.2011 r. sygn.. II SA/Rz 455/11.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe, tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć. Plan ten w części zapisów wskazanych powyżej, nie wypełnia wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu; opiniowane ustalenia planu są nieczytelne i mogą oznaczać niedopuszczalne przemieszczenie różnych funkcji na tym terenie oraz prowadzić do sytuacji nierozgraniczenia terenów o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania oraz doprowadzać do konfliktów w zagospodarowaniu danego terenu. Mając na uwadze funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jego charakter

prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m.in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznacznie określić przeznaczenia terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych- wyrok z dnia 16 czerwca 2008 r. WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

Regulowanie kwestii uregulowanych w aktach wyższego rzędu inaczej niż to uczynił ustawodawca stanowi naruszenie prawa, gdyż działanie to jest sprzeczne z przyjętą zasadą tworzenia aktów prawa miejscowego na podstawie i w granicach prawa. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji prawodawcy- wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 21 września 2011 r. sygn. II SA/Wr 479/11 oraz wyrok NSA z dnia 14 października 1999 r. sygn. II SA/Wr 1179/98 oraz dodatkowo rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Dolnośląskiego z dnia 26 lipca 2012 r. znak: NK-N1.4131.740.2012.MM2-2.. Jakikolwiek bowiem inkorporowanie przepisów ustawowych do aktów prawa miejscowego uznać należy z punktu widzenia techniki prawodawczej za bezwzględnie niedopuszczalne - wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. IISA/GI 522/09).

Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane są formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Plan miejscowy nie jest zatem aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego rodzaju niewiążące sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów. Zamieszczenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego regulacji o charakterze informacyjnym stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego -wyrok NSA z dnia 2 grudnia 2012 r. sygn. II OSK 2096/10).

Przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych wyrok z dnia 16 czerwca 2008 r. WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 407/08).

Mając na uwadze powyższe wywody należało postąpić jak na wstępie.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Artur Chojecki